

Dneska nekynologicky, dneska automobilisticky 🤪

Máme to nový auto a to znamená, že musíme prodat to starý auto, Bobinu. Jak já to nemám ráda, to auto vždycky slouží dobře a pak jednou musí jít do světa. I vzal Brtník Bobinu na chalupu, aby měl dostatek času hezky vycídit interiér a hlavně ju odchlupit a odflusit. Vzhledem k tomu, že se snažíme chovat ekologicky, tak se při mytí neděly žádný prasárny, jen čistě interiér. Pak jde Bobina do servisu, pěkně umýt a na technickou, ať je to pokupě. No. A to ale znamená, že jak se tetkon dopravíme zpátky, že jo? Když jsou tam ty dvě auta. Na chalupu jsem já jela s Peťou, takže s psychickou oporou 🤪 a Brtník z týmbildingování dorazil právě Bobinou k tomu vycídění. Jenže teď to teda bude celý jaksi jinak. BUDU MUSET JET SAMA!!!! Když mi to došlo, vyjely mi očka jak Hurvínkovi a zrostaly tak doposud, kdy to píšu. JÁ BUDU MUSET JET SAMA RÁNO DO PRÁCE?? ÚPLNĚ JAKO SAMA??? VOPRAVDIVĚ SAMA?? A ABY TOHO NEBYLO MÁLO, BRTNIK POJEDE PO STARÝ, PÁČ NEMÁ DÁLNIČNÍ ZNÁMKU, TAKŽE NEJVÍC ÚPLNĚ SAMA JAK TO JDE????????? POMOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOCT. JÁ TO ZNÁM JEN TAM, ZPÁTKY UŽ NE! ☐ ☐ ☐ ☐ .

Bylo rozhodnuto, že dnem Dé bude úterý. A tak jsem v pindělí ráno cestou do práce usilovně řídila. Na sedadle spolujezdce ☐ a vomejvali mě z toho ranního provozu. Proč jsem zkusmo neřídila já? No páč jsme museli bejt zavčasu v práci ☐ ☐ . A tak jsem monitorovala každou značku, každěj přechod a prosila kamionáky ať vojdedou všichni už dneska a zejtra mají volno ☐ ☐ . Brzdila jsem pochtivě na každý vomezení rychlosti, hlídala semaforey..... ☐ ☐ . To je rána do vazy, to je rána do vazy, tudlencto!! ☐ ☐ No nic, psychicky jsem se připravila na to, že mě čeká olbřímí životní zkouška ☐ .

Cestu zpátky z práce jsem odřídila už za volantem a Brtník po příjezdu šel ještě jednou vypucovat čalounění. A pak nechal auto větrat. A otevřel nejen všechny dveře, ale taky kufr. A já jsem tak šla kolem vycíděný Bobiny, pohladila jsem jí

po kapotě a říkám jí “Ty si byla tak šikovný auto, nechci tě prodat!” No a myslím to opravdu upřímně.

Když jdu večer spát, poctivě se připravuju na zejtřejší úkol ☐ a projedu si celou trasu řádně od chalupy, přes vesnice, nájezd na státovku.... státovku, průjezd stavbou dálnice a šup už jsme na té dálnici. Dojedu do Prahé, zařadím se do kolony a popojíždím, šup poslední semaforey, mezi starejma domečkama, minout hospůdku oblíbenou a zaparkovat. NEZAPOMENOUT ZAMKNOUT ŠALTPÁÁKŮŮŮ. No tak to bychom měli a upadnu do kómatu. V půl druhý v noci mě vzbudí Talimůra, která nutně musí UPROSTŘED noci zívat. Tak jedu teda ešče jednou, celý znovu... a upadnu do komatu. Z toho mě probere budík, který jsem si svědomitě nařídila o něco dřív, abych měla dostatek času. A třebaš se taky vyhla většímu náporu. Zhluboka dýchám, říkám ÓÓÓhm (co kdyby to pomohlo??? ☐ ☐) a pucuju si žuby žahnutý naholu. Jéžiš, už je to tady. Neni. Neni to tady. Páč Bobina dozajista pochopila, co jsem říkala a odmítá nastartovat. Brtnik tvrdí, že je to tím otevřeným kufrem a tím, že předtím dlouho nejezdila, tak ji to vyštavilo, ale já vím, že Bobina rozumí tomu, co jsem říkala ☐ . A nebo taky.... cestu odsunula, aby se něco nestalo. Kdo ví? Každopádně to znamená, že v úterý ráno se moje samostatná jízda nekonala a bude se konat ve středu. Takže držte mi dodatečně palce, ať to zmáknu na výbornou. A Bobina dostane novou baterku. Ať jde do světa jako štramanda.